1940 – Αντί Επιλόγου (Γιώργος Κακαρελίδης, Καθηγ. Εφαρμογών στην Επιχ. Έρευνα & Στατιστική, ΤΕΙ Πατρών)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 28 Οκτωβρίου, 2013

Αν την Αυγή εκείνου του Οκτώβρη, οι
Ελληνες Μαχητές πηγαίνοντας στα σύνορα, μπορούσαν να ξέρουν σε τι χέρια μακρινών επιγόνων θα άφηναν τα άγια χώματα, για τα οποία σε λίγο θα έπεφταν νεκροί υπερτάφιοι, είναι αμφίβολο αν θα πραγμάτωναν για άλλη μια φορά τον άθλο της υπεράσπισης της ελευθερίας του σύμπαντος κόσμου.

Επί 206 ημέρες είχαν σαν τροφή μισή
μερίδα κουραμάνας. Ενώ οι σύγχρονοί επίγονοί τους είμαστε τόσο άπληστοι, που πετάμε στα σκουπίδια κάθε δύο μέρες τα φαγητά της μιας.

Επί 206 ημέρες είχαν σαν μοναδικό
ζευγάρι παπούτσια, άρβυλα με λειωμένους πάτους αδιάφοροι για τον μελλούμενο ακρωτηριασμό τους από τα κρυοπαγήματα. Και εμείς άπληστοι βάζουμε αλλά και παίρνουμε για τους κλώνους μας, σινιέ παπούτσια που πλησιάζουν το μισό μηνιάτικο απλού υπαλλήλου.

Επί 206 ημέρες είχαν σαν μοναδικό
μέσο μεταφοράς τα πόδια τους, αδιάφοροι για κούραση και σταματημό, υπερασπιζόμενοι την Πατρίδα, σπιθαμή προς σπιθαμή, από Ιταλούς και Γερμανούς. Απληστοι εμείς δεν αρκούμεθα στα τριπλά αυτοκίνητα, αλλά αγοράζουμε θηριώδη και
ρυπογόνα τέρατα, αληθινά άρματα μάχης, για να καταλάβουμε εξ εφόδου τις υπωρείες μεταξύ Πλατείας Γεωργίου και Βασιλίσσης Ολγας.

Επί 206 ημέρες είχαν σαν ρούχα
χλαίνες χιλιοτρυπημένες, μαύρες από την καπνιά της φωτιάς, που έπεφτε ασταμάτητα επάνω τους, καθιστάμενοι νεώτεροι επτά παίδες εν καμίνω. Απληστοι εμείς φορούμε περιουσίες πάνω μας, ακιζόμενοι ως πολύφερνες νύφες, σε επίδοξους κατακτητές.

Επί 206 ημέρες είχαν σαν σκέπη και
σπίτι τους το σκηνάκι τους και μάλιστα ρηχτό στην πλάτη, σαν κουβέρτα, γιατί δεν είχαν καιρό για στήσιμο και μάζεμα. Και εμείς άπληστοι σωριάζουμε τοίχους

επί τοίχων, τσιμέντα επί τσιμέντων, σπίτια για την πόλη, εξοχικά για τις διακοπές που ουδέποτε κάνουμε, άλλα στο...χωριό, ξέχωρα για τα παιδιά, να βρούν έτοιμα, νάχουν προβάδισμα από τα άλλα, τα λιγώτερο «τυχηρά». Εκατοντάδες τετραγωνικά για οικογένειες τών δύο και κάτι ατόμων, ξεχνώντας την αμείλικτη –εδώ και αιώνες, απάντηση στο πόσα τετραγωνικά χρειάζεται στο τέλος ο άνθρωπος.

Επί 206 ημέρες εμάχοντο με όπλα
αγχέμαχα, για την Ζωή των άλλων. Κι' εμείς ασυνείδητοι, άπληστοι, μαχόμαστε καθημερινά, με όπλα εκηβόλα από ψεύτικο χρήμα, για να φάμε την ζωή των άλλων.

Επί 206 ημέρες είχαν σαν οδηγό τους
αξίες υπερκόσμιες, ενώ εμείς έμφοβοι είμαστε έτοιμοι να παραδώσουμε ιερά και όσια, πατρώα γή, για να μη χάσουμε την βόλεψή μας.

Επί 206 ημέρες, συνέχεια άλλων
886950 ημερών, ακολουθώντας το παράδειγμα
εκείνων των γιγάντων, δεν αγωνίστηκαν απλά για την ανεξαρτησία ενός έθνους. Αγωνίστηκαν, όπως λέγει ο Ποιητής, αγώνα γενικώτερο: μιας Φυλής ανθρώπων. Οχι εξ αίματος, αλλ' αυτής που προσδιορίζεται από το πάθος της ελευθερίας.

Ομως πέρα από τις αντινομίες καθ'
ενός μας, πέρα από τον πάταγο της κάθε επηρμένης αυτοκρατορίας που γκρεμίζεται, πέρα από τους ολοφυρμούς των μεσιτών της παγκοσμιοποίησης, σε πείσμα των επίδοξων ολοκληρωτισμών των εθνοαποδομητών, θα απομείνει να ακούγεται μέσα στον
αποκαμωμένο κόσμο, λιανό και κρυστάλλινο, ερημικό κι' άτρεμο, το εωθινό, που σήμανε η σάλπιγγα πάνω στον Ελληνικό βράχο, το φθινοπωρινό εκείνο χάραμα, μιάς μέρας κάποτε, στα τέλη τού Οκτώβρη.

(Δημοσιεύθηκε στην "Σημερινή" Πατρών την 28-10-08)